

Itken, maammo, mennehiä,
aikaa kultaista murehdin
lapsuuteni porraspuulla,
pihan entisen poluilla.
Lintusien laulupuusta
nyt vain kanto kahjottavi,
vihreäiset viljapellot
pajupehkot peittelevi.
Muinoin mansikka-ahoset
nyt vain kortta kuivunutta,
lahon kaivon kannen alla
vettä vielä vaaksan verran.
Ei pauhaa kohisten koski,
kivet pohjan kurkistavat.
Armahaiset tyttöseni
simasuina sirkuttivat
punapuolot poskillansa,
sinivuokot silmissänsä.
Kutsui maailma kemuihin,
veti vieras virran vuohon.
neonsäihke kaunihimpi
kuin kesäinen päivänlasku,
huuto, melske mieluisampi
kuin puron soljuva solina.
Sota otti sorjan poijan,
palan syrjästä sydämen,
kaatui niin kuin nuori koivu
ukkosmyrskyn mylviessä.
Tauti vei verevän miehen,
tuoni turvan rinnaltani,
mukanaan kesäisen lämmön,
syksyn jätti jälkehensä.
Elon kolhuja en itke,
muista puutepäiviäni,
oudoksun vain onttoutta,
katoomista kaiken kauniin.